

L'OPINIÓ

Anv. - Número 456
Preu - 10 cèntims

BARCELONA • Divendres, 18 novembre 1932

L'Esquerra guanyarà les eleccions malgrat de la coalició reaccionària Lliga-carlins-F. A. I., que voldria abatre la República i prendre al poble les llibertats que es va guanyar el 14 d'abril de 1931

LA VICTORIA DE L'ESQUERRA ES UN FET

L'EXIT FORMIDABLE DEL MITING DEL TEATRE DEL BOSC ES UN NOU AUGURI DEL TRIOMF RESSONANT QUE PASSAT DEMA L'ESQUERRA OBTINDRA PER TERCERA VEGADA

Parlaments contundents d'Antoni Vilalta, Fronjosà, Battestini, Dencàs, Pi i Sunyer, Gassol Aiguader i Macià

FRANCESC MACIÀ ES ACLAMAT FRENETICAMENT PER LA MULTITUD

Amb el teatre ple a vessar, tingueu abans d'afir al vespre, al teatre Bosc, de la barriada de Gràcia, l'anunciat miting organitzat per l'Esquerra Republicana de Catalunya. Els passadissos laterals i el central estaven tapats de públic i al carrer restaven moltes de les persones que no pogueren entrar al local.

En fer la seva aparició a l'escenari els oradors foren rebuts amb visques als salvadors de Catalunya, coronats per una ovació que durà l'erga estona.

El primer a parlar fou el tinent d'alcalde d'aquell Districte,

ANTONI VILALTA I VIDAL

Fou rebut amb una gran ovació. Amics—començà—: Estic impressionat pel magnífic espectacle que ofereix aquest local, que és una demostració de la vitalitat de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

El poble de Catalunya, que estava

al costat de l'Esquerra abans del 12 d'abril i que hi estava també el 28 de juny, hi està avui, encara, perquè el nostre Partit és el de les gran realitats històriques i el que ha fet més a favor de Catalunya en menys temps d'actuació. I com que el poble vol que els que han portat l'autonomia siguin els que la implantin, nosaltres estem disposats a portar a cap, fins al darrer extrem, la voluntat popular.

Cal no oblidar—diu—que els partits que ens disputen la victòria són els fracassats de sempre. Aquests «moros amigos» de la República són els que estan disposats a atemptar contra la República i contra Catalunya. (Ovació.)

Després l'orador fa la crítica de la Lliga i diu que no vol ocupar-se del Partit Radical, el partit fantasma. Els d'Acció Catalana són fantasmes pitjors, perquè són fantasmes amb pretensions; però la seva pretensió—diu—el poble s'encarregarà

de fer-los perdre ja el diumenge propi.

Aquests fantasmes d'ara són els que no volgueren abandonar les regidories de R. O., quan Francesc Macià era deportat infamament pels satèlits de la monarquia.

Després cita l'exemple de bona administració de l'Ajuntament de Barcelona, contra els atacs que els han estat fets pels homes de la Lliga i diu que quan l'Esquerra Republicana de Catalunya entrà a l'Ajuntament eren 2,000 els nòis i noies que anaven a les escoles municipals i avui, al cap d'un any i mig d'actuació, són 22,000 els que hi concórren. (Gran ovació.) I això—segueix—només és l'inici de la tasca cultural del nostre partit.

Ja hauréu vist—diu—com els tres savis de la Lliga Regionalista m'han retat a una controvèrsia que ells no han volgut acceptar de portar-la als punts concrets que jo els he assenyalat. I això per què? Perquè saben que són culpables.

Fa la crítica de les candidatures en lluita i remarca com en les dels adversaris hi figuren, sota alguns noms, els qualificatius de «ex». Sabeu com són coneguts a Madrid aquests homes? Els diuen «els quatre d'infanteria»!

Finalment posà de manifest la transcendència del moment actual i digué que sense l'Esquerra no s'hauria aconseguit l'Autonomia ni s'hauria proclamat la República. Per això diumenge el poble no pot votar la candidatura de la Lliga, els quals, si guanyaven, treurien el venerable i digne Francesc Macià de la Presidència de la Generalitat per tal de portar-hi Puig i Cadafalch, perquè es tornés a vendre la llibertat de Catalunya.

Una gran ovació acull les darreres paraules de l'orador.

VENTURA GASSOL

En aixecar-se a parlar és rebut amb visques a l'Esquerra i a l'home digne. L'ovació dura una llarga estona.

Catalans: Ens han atacat tant, ens han dit tantes vegades lladres i ineptes, que jo, que sé que de lladre no en sóc, ja començo a pensar, potser sí que en sóc una mica

d'inepte! Però els vostres aplaudiments em tornen a la realitat i respiro amb tranquil·litat.

Els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya tenim un senyal i aquest és Francesc Macià, el qual no vol, al seu costat, ningú que sigui immoral ni lladre. Cal no oblidar que darrera els fracassos dels que ens ataquen s'hi amaga una nova prova d'ineptitud, atacant un home inatacable com és Francesc Macià. Però l'han atacat d'una manera que ha fet reaccionar el poble. Macià és un valor tan sagrat que, com més l'ataquin, més creix la seva aureola d'alliberador de Catalunya.

Amb els seus atacs, aquests homes han posat de manifest el que tenien al cor. Prat de la Riba —ha dit la Lliga des de «La Veu de Catalunya»— no s'havia abaixat a rebre l'homenatge dels infants i dels vells. Hurtado deia que ells no feien els gegants; però que els portaven, referint-se, també, a la simpatia del president pels vells. I és que tant la Lliga com Hurtado, són la representació viva dels faritzeus de Catalunya, que equival a dir que són homes que tenen el cor dur, incapaç del més lleu sentimentalisme.

L'Esquerra ha donat una prova del seu amor als infants amb l'obra de les escoles. Compareu el Col·legi dels jesuïtes d'abans amb l'Escola municipal d'avui. Abans eren els automòbils dels rics els que veïeu fora. Avui són parets de brusa i espanyola.

Els de la Lliga —diu—, presenten Cambó com si fos un monstre i l'anuncien com el cabdill del poble. L'home que ha fet el que va fer ell, ha d'ésser anomenat el desertor de les llibertats catalanes. Si ells es van retirar en hores de perill, el dia 20 els retirà el poble de Catalunya.

Ens diuen demagogs. On és la nostra demagogia? Voleu dir que no són més demagogs els que exposen Catalunya a una tragèdia, obrint les arques dels potentats a la F. A. I., per tal de portar a cap la seva propaganda anticatalanista? Voleu dir que els que ara els demanen diners per a paperetes, demà no els el demanaran per

a pistoles, si troben un altre Martínez Anido que s'hi presti?

Seguidament fa la crítica de la candidatura radical i fa una relació dels fets dels lerrouxistes a l'Ajuntament dels mateixos homes que ara criden contra l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Cita el cas de Marcellí Domingo diu que mentre ací predica el catalanisme, a Tortosa fa propaganda a favor de l'autonomia tortosina i diu que ell és un gran català. Si és tan gran català, ¿per què en els moments més perillosos va publicar aquella carta, dient que retréssim l'Estatut? ¿Per què, quan s'ha discutit al Parlament, sempre ha callat?

Marcellí Domingo ha preguntat amb una mala fe extraordinària, ¿què ha fet el Parlament català, i què ha fet el Parlament espanyol? ¿Es que no sap que el nostre Parlament tenia caràcter provisional i que no podia treballar amb caràcter definitiu perquè l'Estatut encara no era aprovat?

Malgrat tot, és el Parlament que haurà redactat l'Estatut de les primeres llibertats de Catalunya. I diu que no hem fet res? Quan s'obri el Parlament català podrem respondre a Marcellí Domingo. Allà veurà com tots els departaments tenen les ponències preparades, i podrà veure, també, tota la tasca feta que ara no ha volgut veure.

Nosaltres, feixistes segons ells, hem donat l'exemple més gran de democràcia, cridant a les emissions tècniques els homes més ben preparats de Catalunya. Si ens diuen feixistes és perquè no els hem cridat a ells.

A la nostra candidatura hi figuren obrers al costat dels tècnics, perquè volem que el Parlament català, en dictar les primeres lleis, resolgui el problema social, i ningú no el coneix tan bé com els que el viuen cada dia i cada hora. (Ovació.)

Marcellí Domingo — remarca — ha vingut a Catalunya a sembrar la discòrdia en el moment de la concòrdia. ¿Com podem atacar Lerroux si ell fa el mateix? I és que no sabem que als catalans no ens treurà ningú de Catalunya, perquè a casa nostra ens volem governar nosaltres.

Finalment, cita el cas de les lli-

De tot Catalunya arriben notícies de l'esclat formidable que els actes públics de l'Esquerra provoquen a totes les contrades.

No ens ha calgut començar la campanya tres setmanes abans, com els altres partits. Tenem la seguretat que el poble català era amb nosaltres i sabíem que posant-nos-hi en contacte en les vigílies mateixes de les eleccions n'hi havia prou perquè ell pogués afirmar-nos que ni un moment havia dubtat dels nostres homes i que seguia fidel als principis de l'Esquerra.

I ha estat així mateix. Hem anat per tot Catalunya, i hem retrobat la mateixa adhesió d'abans, aquella adhesió que no havíem perdut ni un moment encara que els nostres adversaris s'ho pensessin.

Però aquesta efusió del poble per als homes de l'Esquerra ha estat encara més viva que mai per una causa molt natural. Abans que nosaltres, havien pujat a les tribunes públiques homes d'altres partits. S'havien enfilat a les estrades embanderades a abocar des de dalt el seu cabàs d'injúries contra nosaltres. Tothom havia sentit un fàstig profund assistint a aquests mítings en els quals no es defensava cap ideal ni es propugnava cap programa, on es queixalava l'honra dels adversaris i s'estripava tot el que venia a mà.

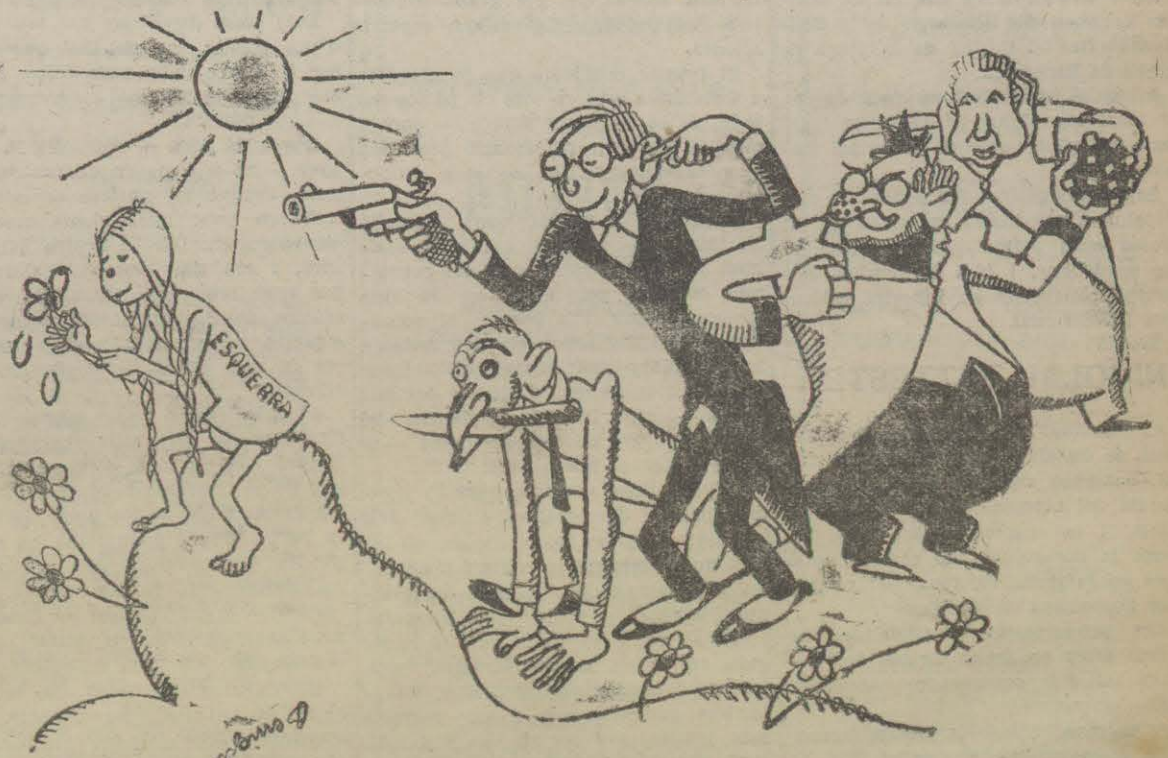
Aleshores, quan l'Esquerra ha alçat la seva veu, serena, sense odi, quan ha parlat d'ideals i de principis, fent cas omís dels atacs grollers, no acudint al terreny on la volien dur, la paraula constructiva dels nostres homes ha estat com un sedant damunt l'ambient electoral que volien fer encanallat.

Com a totes les contrades catalanes, a Barcelona el poble ha reaccionat davant la campanya baixa i grotesca dels que volen fer vots dient mal de l'Esquerra, i ha acudit als nostres mítings amb la mateixa fe d'ara fa dinou mesos, disposat diumenge a ratificar aquesta fe a les urnes.

Cada nit, tots els nostres mítings es compten per èxits. Dimercres eren onze els mítings que vàrem donar a la ciutat, ahir eren dotze, tots ells curulls. Avui en donem quinze. Els èxits d'aquests mítings culminaran en la victòria apoteòsica, una vegada més, de diumenge.

El poble no podia deixar d'ésser sensible a la nostra veu i està disposat a donar la victòria a l'Esquerra, contra la Lliga, contra els carlins, contra els conglomerats sense bandera ni programa, contra els radicals, que es pensen que Catalunya és una colònia; contra la F. A. I.

CANIBALISME ELECTORAL

— Amb quin gust li rosegarem els ossos...!